

שלוש הברכות האחרונות הם סולם בדרגות השמחה:
 א. השמחה בשוב ה' ציון. ב. למעלה מזה שמחת גן עדן.
 ג. למעלה מזה שמחת הגאולה השלימה שהעולם כולו יגיע
 לתיקונו. שאת כל דרגות השמחה הנפלאות הללו ניתן להשיג
 בהקמת בית יהודי.

”חתן וכלה” - השי”ת וכנסת ישראל

(הרב שמשון דוד פינקוס זצ”ל)

יש לחקור על מהות התורה והיהדות, מה היא? הרי מצוות
 התורה הם פרטי ההלכות של ה”עסקה” בין הקב”ה ועמו
 ישראל, בדומה לכתובה. אבל מהי עצם מהות העסקה? זה
 חשוב לכל יהודי לדעת יותר מהכל.

יש בתורה פרשה מיוחדת המתארת דבר זה, והיא ההקדמה
 למתן תורה. וכך נאמר:

”בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, ביום
 הזה באו מדבר סיני... ומשה עלה אל האלקים, ויקרא
 אליו ה' מן ההר לאמר. כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני
 ישראל, אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם
 על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי. ועתה אם שמוע תשמעו
 בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים
 כי לי כל הארץ. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש.
 אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל.” (שמות פרק יט)

כאן פירטה התורה את מהות העסקה בינינו ובין ה' יתברך.
פרשה זו היא נכבדה עד מאד ואסור להסיח דעת ממנה.

מהות היהדות היא כריתת ברית עם השי"ת. כאשר נושאים אשה, מהות הקשר היא כריתת ברית, ולא רק חוזה עבודה, שהיא תביא לו מעשה ידיה והוא יתן לה מזונות, היא תנקה את הבית והוא יביא לה תכשיטים. לא זו האישות. בדומה לכך ענין מתן תורה, הסובר שיש כאן חוזה עבודה בין הקב"ה ובינינו, אנחנו נעשה את המצוות והקב"ה יתן לנו חיים וכל צורכנו, לא תפס את מהות היהדות.

היהדות היא כריתת ברית אהבה עם השי"ת, לחיות ביחד חיים משותפים באהבה וחיבה, להיות קרוב להשי"ת.

המשל של היהדות לנישואין השי"ת בעצמו גילה לנו. והרי הנישואין עצמם אינם המטרה, המטרה היא המשך הדורות, אבל מהות הנישואין היא מציאות של חיבה ודביקות.

נדמה חתן שנכנס לחדר יחוד, מוציא עיתון ומתחיל לקרא את החדשות. הכלה נדהמת. החתן מרגיע אותה ומסביר, שבאמת אין באירוע החתונה ממה להתרגש. הרי השמחה העיקרית היא לעתיד, כשנכניס את בננו - שיגיע בעה"י - לברית, זו היא התכלית, אז יהיה מה לחגוג. חתן זה לא תפס כלל את הענין של נישואין. המטרה היא אכן בעתיד הרחוק, אבל מהות הנישואין היא הקשר המיוחד התמידי שבניהם.

ופן התכלית של עולמינו היא עולם הבא, אבל עולמינו הוא מקום יצירת הקשר ושמירת הברית, מאה ועשרים שנה של חיבה ואהבה ודביקות עם השי"ת. וכפי הדביקות שיש בעולם הזה, כך היא תמשך לנצח. עולמינו אינו ענין מסחרי לקנות את העתיד, אלא תכלית כל התכליות הוא כאן, לחיות את הדבקות.

"ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי". "ואביא אתכם אלי" זו היא מהות העסקה, לא עסק של שכר ועונש לא עסק של שום דבר אחר, רק שנהיה קרובים ודבוקים ביחד, ומתוך כך לעבוד את ה' ולקיים את רצונו.

הברכה האמיתית

במספת כלה שנינו: "מנין לברכת חתנים מן התורה שנאמר (בראשית כ"ד) 'ויברכו את רבקה'". היא הברכה של לבן ומשפתחו לרבקה "אחותינו את היי לאלפי רבבה, ויירש זרעך את שער שנאיו". (יש נוהגים לברך את הכלה בפסוק זה בשעת כיסוי ראש הכלה לפני החופה - קש"ע קמז)

שבוע ברכות הם ברכות הודיה להשי"ת. כיצד הן נלמדות מברכות לבן שנאמרו לכלה?

נבאר במשל:

מלך גדול היה לו ידיד אהוב עליו ביותר שגר במרחקים. יום

אחד הזדמן בנו של הידיד לעיר הבירה, פגש בו אחד השרים המקורבים למלך, ומיד הזמין אותו לביתו, כיבדו ונתן לו כל צרכיו.

לַיָּמִים סיפר השר למלך על הכבוד שכיבד את בן ידידו. המלך שמח מאד שעזר לו בצורה כה מופלאה. אך נוף בו, ואמר לו: "איה חכמתך, הרי אם במקום לטפל בו בעצמך היית מביא אותו אלי, הרי ברור שבאפשרותי לכבד אותו הרבה יותר ממך, מדוע לא הבאת אותו אלי?"

פן הדבר בחתן וכלה, אפשר לגרום להם שפע של ברכה בשתי דרכים: האחת, שנברכם בכל טוב. השניה, שנרומם אותם להיכנס למלך ולקבל ממנו ברכה. זאת על ידי שנרגיש את עוצמת החסד, הטוב והאהבה של השי"ת לחתן ולכלה, ונודה ונשבח את המלך על החסד והטוב שמתגלה בנישואין. כמו שאמרו במדרש: (תנחומא בראשית ד) "כשם שהאדם מברך להקב"ה - כך הקב"ה מברכו".

פִּי נַחֵם יְיָ צִיּוֹן נַחֵם כָּל חַרְבָּתֶיהָ.
וַיִּשְׂאֵם מִדְּבַרָּהּ פִּעְדָּן וְעַרְבָּתָהּ פִּגְנָן יְיָ.
שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִמְצֵא בָּהּ.
תְּוֹדָה וְקוֹל זְמִרָה.

(ישעיהו נ"א, ג')